

V. Crivăț

Biblioteca Centrală
Republicii
Hidrocarbone

TRAIASCA LA ANIVERSARE
A REPUBLICII POPULARE ROMINE

Desen de V. Crivăț

u r z i c a

ANUL IX * Nr. 23 (194) * 31 DECEMBRIE 1957 * 16 PAGINI * 75 BANI

„Onorurile de rigoare”

- A M I N T I R E -

Telegrama sosită la primărie ves-
tea laconic:

„Mîine sosește Suveranul, în drum
spre domeniul Coroanei. Stop. Luați
măsură pentru a primi cu onoru-
rile de rigoare augusta Sa persoană.
Stop. Semnat, prefectul județului”.

La ora cînd primarul lua cuno-
ștință de acest text, toată comuna
era deja informată, dovădindu-se
prin aceasta că asemenea vești
circulă uneori mai repede din gu-
ră-n gură decît pe calea semnale-
lor lui Morse. Bineînțeles, nimeni
nu se sîia să comenteze eveni-
mentul, așa cum îl tăia capul. Pă-
rerea majorității era însă că Su-
veranul are ginduri mari prin par-
tea locului, de vreme ce nu vine
singur: vine, așa cum se vede și
din telegramă, însoțit de augusta
Sa persoană. Ba încă, s-ar putea
să vină însoțit și de alte persoane,
de care nu scrie în telegramă, ca
fiind mai puțin însemnate. S-ar pu-
tea să vină și cu septembla sa per-
soană, și cu octombra sa per-
soană, și chiar cu toate cele două
sprezece persoane la un loc.

Bineînțeles, toate aceste comen-
tarii confuze aparțineau unor con-
cepții anonime. În concepția ofi-
cială, nu existau confuzii; primarul

a înțeles din prima clipă ce are de
făcut. A deschis deodată dulapul, unde
onorurile de rigoare, rînduite fru-
mos, așteptau ocazia solemnă pen-
tru a vedea lumina zilei: steagul
primăriei, o cutie cu vax de cîzme
pentru personalul primăriei și al
jandarmeriei, un covor confiscat
de la un amărit care nu-și plăti-
se dările, și încă vreo cîteva lucruri.
În puține cuvinte, primarul a expli-
cat fiecăruia ce are de făcut în le-
gătură cu onorurile de rigoare: pa-
racliserul va trage neîntrerupt clo-
potul cel mare de la „Sfîntul Ne-
culai”, cei doi jandarmi vor face
un „cordon de ambele părți ale
șoselei”, părintele Daniil va face o
sfeștanie, coana primărească va țese
cu piine și sare, iar el, primarul,
va ține o cuvîntare. Va spune:
„Măria Ta! Smeriți la picioarele
Tronului, mulțumim Coroanei...”.

Rămăs în contemplare, primarul
nu izbutea să termine ideea:

- Nu strică! - chîbzui el. - Prin-
de bine să mulțumim Coroanei.
Dar, vorba e, pentru ce să-i mul-
țumim?

Fără mulțumiri, nu se poate. În
mintea primarului, momentul mul-
țumirilor trebuie să coincidă ne-
greșit cu momentul cînd Suveranul,

adînc mișcat, va băga mîna printre
picioarele tronului și, apucînd de
acolo un pumn de aur, îl va răs-
plăti cu regească dărnicie.

- Na, primarule! Procopsește-tel
Dar, pentru ca să stîrnească dăr-
nicia regală trebuie ca el, prima-
rul, să-i dovedească recunoștința.
Trebuie să-i mulțumească pentru
ceva. Privirea lui alerga să ceară
rezolvare la cei mai buni sfetnici
ai primăriei. Ochii lui parcă vor-
beau: „Orice! Orice recompensă
dau celui care găsește pentru ce
să-i mulțumim Coroanei”.

- Dacă n-avem pentru ce-i mul-
țumi, nici nu-i mai mulțumim! -
hotări deodată notarul, în calitate
lui neoficială de consilier ad inter-
rim al primarului, pentru proble-
mele intelectuale.

Totuși, după discuții și chib-
zuințe, problema n-a rămas nere-
zolvată: „...mulțumim Coroanei pen-
tru cîntea pe care ne-a făcut-o
trecînd prin comuna noastră”.

Odată stabilit obiectul smerite-
lor mulțumiri, primarul trecu la
instrucțiunile ce le avea de dat
coanei primăreșe:

- Cum vine mașina, te repezi cu
piinea la Suveran!

- Și dacă or fi mai mulți în ma-
șină de unde știu eu care din ei e
Suveranul?

- Vezi și tu: care stă pe tron,
ăla e!

În capul primăreșei, tronul apare
ca un obiect foarte complicat, un
monument impodobit cu zorzoane
și ingerași, prevăzut cu baldachin
de purpură, incapabil să încapă
chiar și în cel mai uriaș dintre
automobile.

- Adică, crezi că vine cu tron
cu tot?

- Doar n-o să-i lase la București
ca să i-l uzeze alții în lipsă! Și,
chiar dacă-l lasă, pe rege îl cunoști
după coroană.

Numai că și despre coroană, pri-
măreasa are o părere proprie:

- Coroană pe vremea asta? E
frig și coroana-i plină de găuri.

- Aia găunoasă, e coroana de
vară. Pentru iarnă cred că are o
coroană de lînă, călduroasă.

Cu indicații asemănătoare, pri-
marul a reușit să pună la punct și
să organizeze sfeștania părintelui
Daniil, atribuțiile paracliserului,
sarcinile jandarmilor. Dar ceea ce
dînsul nu s-a gîndit să pună la
punct, a ieșit la iveală abia a doua
zi, cînd personalul cu flori în mînă,
pus să aștepte la marginea șose-
lei, s-a arătat a fi foarte puțin nu-
meros. Lipsea mulțimea entuziastă.

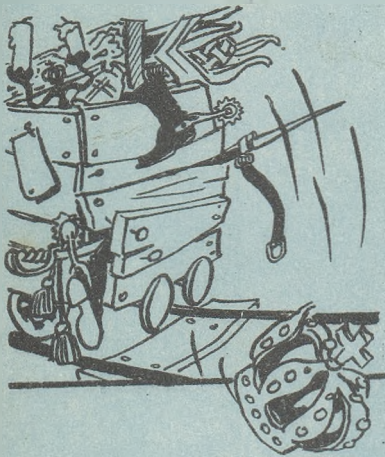
Primarul alergă din casă-n casă.

- Veniți! Veniți, că nu în fie-
care zi ne face Suveranul hatîrul
să sosească!

Nu era timp de pierdut. Fiecare
minut putea fi fatal. Mulțimea în-
căpățînată trebuie convînsă urgent.
Fără promisiuni, nu se face treabă!
- gîndi primarul. Le-a explicat cu
blîndețe:

- Oameni buni, voi știți că au-
gusta sa persoană sosește dîndora
de bani. Numai dacă mișcă el un

Desene de Arno

Glasul roșilor de tren
Face știrea publică
Și ne cîntă cu antren:
„De-azi sintem republică”

- În sfîrșit, a găsit mijlo-
cul să le ducă pe toate
acasă l...

Desene de Nell Cobar

Desen de Paven

CRITICĂ PLASTICĂ

Desen de Fred Ghenădescu

— Casa dumitale seamănă cu o căpiță.
— Dar... e chiar o căpiță.
— Ce spui! ? Seamănă a casă!

Desen de N. Arion

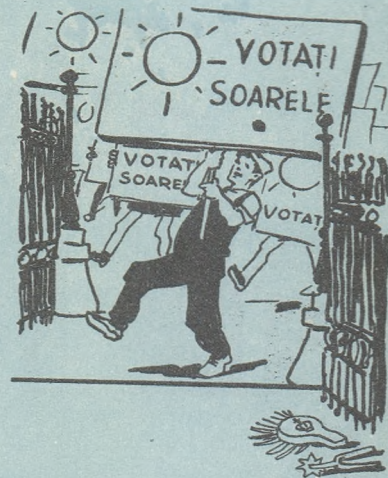
— La mulți ani!

TUDOR MĂINESCU

URĂRI DE ANUL NOU

N-am nici o superstiție și nu cred în eresuri,
In diferite semne nu caut înțelesuri,
Nu-ncerc fatalitatea s-o-ntîmpin, ca latinii,
Citind destinul lumii în pîntecul găinii,
Eu nu ghicesc în palmă și nici nu dau cu bobii,
Nu stîng cărbuni în apă, vrăjind la gura sobii,
Nu sînt de meserie oracol sau profet,
Nu-s Pitta din Delfi, sînt, precum știți, poet
Și nu posed, ca alții, al profetei dar,
Nu sînt cărturăreasă, sînt numai cărturar.
De aceea mă încumet să vă ofer, cadou,
In versuri potrivite, urări de Anul Nou.
Nu-i absolut nevoie să faci pe ghicitorul
Ca să zărești ce duce pe umeri, viitorul,
Căci toate-n lumea asta se-nlănțuie cu rost:
Pricepi ce-are să fie din cele care-au fost.
Nu-mi trebuie oracol și nici prea multă mințe,
Să prevestesc succesul școlarului cuminte,
Sau norma depășită de-un lucrător fruntaș,
Sau gluma pusă-n versuri de un poet poznaș.
Mă uit puțin în urmă la anii ce trecură
Și-ncerc, din pilda vremii, să scot înoatătură.
A fost cincizeci și șapte un an mulțumitor,
Dar o s-aveți surprize în anul viitor:
Va fi un an de treabă, cu mari și noi succese,
Un cetățean destoinic și cu purtări alese.
Eu vă urez cu toată iubirea ce v-o porf
Noroc la loterie, succes la pronosport,
S-aveți în munca voastră și-n bucurie spor,
Să aibă tot românul cite un televizor,
Să nu vă iasă-n cale prin tirguri, speculanții,
Făcînd scamatorii pe cumpăna balanții,
Cu prețuri încărcate și lipsă la cîntar,
Și să găsiți de toate, din plin, la Aprozar.
La poartă să oprească mașina 47,
Lăptarul să nu pună un strop de apă-n lapte,
In piață măcelarul, vorbindu-vă frumos,
Să vă serpească-amabil costițe fără os,
Să nu vi se întîmple să-ntîrziți la masă,
Softa să v-aștepte fără discurs acasă,
Să nu vedeți pe stradă zburînd un fir de praf
Și să nu faceți coadă la cinematograful!

Dar să lăsăm o clipă satira la o parte:
Eu vă urez, din suflet s-aveți, la anul, parte,
Amici de voie bună, de mințe și noroc,
De fiecare-n parte, adunate la un loc.

La palat, precum stă scris,
Poarta larg s-a fost deschis
C-a plecat pindarele
Și să intre soarele!

La urcare

La coborire

deget, gata, ne-a pus Dumnezeu mina-n cap. Poate face orice pentru noi.

- N-ar strica să ne facă o școală.
- Sigur că ne face. Poate chiar și două școli. Dar dacă nu veniți să strigați ura, de unde știți augușta Sa persoană ce vă trebuie vouă? Haidem urgent la șosea!

La șosea, burnița. Pîinea coanei primărese se chiflicise ca un pene murat. Din cînd în cînd, primarul ciupea un colț din ea (din pîine, nu din coana primăreasă). Răzbiți de foame, ciupeau și alții. S-a adus altă pîine. Părintele Daniil suduia afurisita burniță care-i stînge cădelnița. Oamenii dau să plece. O privire energică a primarului, și cei doi jandarmi au înțeles că în locul „cordonului de ambele părți ale șoselei”, e mai oportună „încercutrea” celor adunați.

- Nu pleacă nimeni, pînă nu sosește augușta Sa persoană!

...Deodată un sunet de claxon atrase atenția către un pîlc de patru mașini, care se apropiau stropind cu noroi în dreapta și-n stînga.

- Vine! - tună primarul cu glasul unui comandant care ordonă în su-
prema clipă „foc!” Bălăngănitul so-
nor din clopotnița anunță că para-
cliserul își face datoria. Coana
primăreasă își pregăti sarea, pe
care o ascunsese ca să n-o ude
ploaia, părintele suflă cu sufletul în
tăciunii din cădelnița, iar primarul,
cu textul discursului într-o mină,
făcu cu cealaltă un gest larg de
dirijor, dînd el însuși tonul:

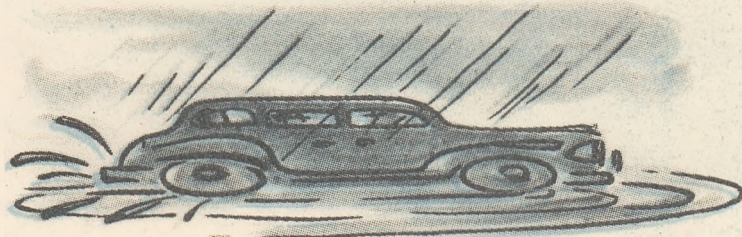
- Trăiască-re...

O flească de glod i se propti în

ochelari și o alta stinse definitiv și irevocabil cădelnița sfîntei sale. Într-o clipă, procopseala primarului și speranța de a avea școală în comună, s-au spulberat odată cu cele patru mașini dispărute în zarea cenușie.

Augușta Sa persoană n-a ținut să oprească. Nu i-au trebuit flori. Nu i-au trebuit, poate, nici mulțumirile primarului. Despre școală... să nu mai vorbim.

Cortegiul porni încet spre primărie, ca să pună la uscat onorurile de rigoare.

Și în Iunie '48
Cînd dădeau grinele'n copt
Au trecut fabrici, mașini
La părinții legitimi.

— A fost singura soluție: anul ăsta s-au găsit în piață numai brazi foarte înalți!

Răzbunarea lui Mișu

de RADU STĂNESCU

„Ascultă, tovarășe Mișu, — se repezi șeful contabil Pompilian la referentul doi Mișu, „cum vrei să dăm bilanțul în termen dacă dumneata aduni pe aceeași coloană numărul dulapurilor din instituție cu numărul funcționarilor și dai rezultatul în radiere „Elefant”? Te rog să te concentrezi și să-ți faci treaba ca lumea, că ne omoară ministerul. Astăzi e ultimul termen. Unde e ție capul?”
Unde e capul lui Mișu?

Pe umeri! Unde să fie! Dar gîndul? Cu gîndul e altceva. Gîndul e al lui. E liber, nu e încadrat pe schemă, la dispoziția lui Pompilian. Gîndul e departe, undeva în junglă. El, Mișu, e călare pe un elefant alb, în pantaloni scurți de doc, cu o cămașă kaki și o cască colonială dată pe ceafă. În mînă ține o carabină cu două țevi. E pe urmele tigrului fioros. Marele vîntor Mișu, ucigătorul de fiare, va salva omenirea de această bestie.

Elefantul își face loc printre bambuși, cu fruntea lui lată, iar ochii pătrunzători ai lui Mișu scrutează desigur lianelor. Deodată se aude un strigăt. În luminișul din fața lui aleargă un om cu hainele zdrențuite, cu fața însingerată. Se îndreaptă spre Mișu. Ajuns aproape, ridică ochii holbați de groază, strigînd. „Ajutor! mă urmărește tigrul”. Hei dar ce surpriză! Omul fugărit e tovarășul Pompilian! Șeful! „Așa, tovarășe Pompilian, spune cu vocea de oțel Mișu, acum îmi ceri ajutorul! Nu mai sînt „nenorocitul ăla care nu-și vede de treabă!”
„Iartă-mă, urlă disperat Pompilian. Iartă-mă și salvează-mă, că vine tigrul!” Într-adevăr, în spatele lui, de după un tufiș, apare gigantic tigrul din Bengal. E gata

să sară asupra lui Pompilian. Treacă de la mine, strigă Mișu, și cu țuțea fulgerului își descarcă carabina. Pam-pam! două focuri! Unul în ochiul stîng, altul în ochiul drept. Tigrul s-a prăbușit ca o blană la picioarele patului. Pompilian cade în genunchi multumind, în timp ce Mișu, superb și disprețuitor își imboldește elefantul. „Înainte Simba, înainte spre noi aventuri!”
„Ce faci, domnule,” se aude un urlet! Mișu ridică ochii de pe hirtie. Pompilian urlă în spatele lui, smulgîndu-și disperat părul din cap. Ce socoteli faci acolo? De unde-ai scos cifra asta de 12433? Mișu e gata să explice. „Cum de unde?”... Explicația nu e necesară. Sună telefonul. Pompilian e chemat la director. A dispărut. Mișu oftează ușurat. Își cufundă din nou capul în socoteli, iar gîndul... gîndul lui e în deșert. Se aude Simunul șuierînd „Caravana” ca orchestra Malagamba. El, Mișu, învăluit din cap pînă în picioare într-un burnus alb, străbate nisipurile deșertului cocoțat pe o cămilă, în căutarea comorilor Atlantidei. În fața lui dune, dune și iar dune... Deodată ochii lui Mișu țintesc ceva, lîngă o dună. Un corp omenesc. Mișu s'aproapie de el. Un cadavru? Nu! Omul trăiește, căci a deschis ochii. Buzele lui crăpate de sete șoptesc: apă, apă! Dar parcă am mai văzut undeva figura asta. Sigur. E Pompilian, șeful! Ochii înlăcramați ai lui Pompilian sînt ațintiți asupra bidonului tip Termos de la brîul lui Mișu. „El, ce spui tovarășe Pompilian? Ce mai spui acum? Nu-i așa că dai toate bilanțurile și socotelile pe o picătură de apă? Nu-i așa că mureai dacă nu era vajnicul Mișu care se îndreaptă spre Atlantida?”
„Iartă-mă, apă, apă,” murmură Pompilian. „Treacă de la mine,” — șoptește generosul Mișu, și cu mina sigură duce bidonul la gura lui Pompilian, care soarbe licoarea dă-tătoare de viață.
„Spune-mi, se aude vocea răgușită a contabilului șef Pompilian, la urechea lui Mișu. Dacă ție-ăș da jumătate din salariul meu, un bilet la „Revista 58” și pălăria mea de duminică, n-ai prefera să stai acasă și să mă lași să fac singur bilanțul?” Apoi, continuă urlînd: „Ascultă, cetățene referent doi, dacă pînă într-o oră nu-mi dai lucrarea, te...” Aici contabilul-șef e întrerupt iar de telefon. Iar la director... Iar dispăre. Mișu iar oftează ușurat și iarăși își infundă capul în

PORUMBELUL : — Pe măsură ce tu te depărtezi, eu mă apropiez!

Desen de H. Guttman

Desen de Al. Clenciu

MOȘ GERILĂ : — Să trăiți, dragii moșului, și vă mulțumesc că prin unirea voastră mă ajutați în muncă și nu trebuie să-mi mai rup pingelele, trecind pe la fiecare... individual !

fișe. Dar gândul. Gîndul... e pe puncte. Furtuna zgîlțite corabia. Catargul s-a rupt. Corabia se scufundă. O barcă țîșnește în apă. Matrozul Mișu, cu tricoul learcă, trage la rame. „Mai întii femelle și copiii!” Sute de copii sar în barcă. Sute de mame. Iar Mișu vislește peste creștele inspumate. Corabia s-a scufundat. Barca dusă cu o mină fermă de Mișu se îndreaptă spre țarm. Vîntul vulește „Simfonia a V-a”. Deodată un naufragiat apare înotînd cu ultimele puteri spre barcă : „Ajutor, salvați-mă,” strigă el. La lumina unui fulger i se zărește figura. Mîi de pipe! Este șeful contabil Pompilian : „Ei, ce faci, tovarășe Pompilian? Tot mai vrei să plec? Ce te-ai face fără mine, fără Mișu? Viața e mai scumpă decît un bilanț,” rostește Mișu cu vocea furtunoasă. „Iartă-mă, salvează-mă,” geme cu gura în apă Pompilian. Mișu scoate o vislă și e gata s-o întindă șefului, cînd...

„Dă fișele încoace și teși! urlă șeful contabil în spatele lui Mișu. Pleacă! Fac bilanțul singuri!” Apoi smulge hîrtiile din fața lui Mișu și le trîntește pe biroul său.

Mișu îl privește o clipă, apoi ia o hotărîre dură. „Așa? Faci bilanțul singur? Bine!! Atunci înecă-te, tovarășe Pompilian! Eu nu-ți mai dau visla!”

Și iese din birou, îndreptîndu-se satisfăcut și răzbunat spre bufet, să mănince un sandviș cu parizer.

Desen de L. Darian

„Sorcova vesela, Să trăiești, să înflorești !”

Noi tulpini pe ntinsul zării
Tot mai multe sînt prezente
Și scriu azi pe cerul țării
Nu sîntem „eminamente” !...

POMUL DE IARNĂ...

— Hai, Marine, grăbește-te, peste 10 minute e miezul nopții...

Și pe brazde'n cincinal
Mindra horă de tractoare
Lasă fără căutare
Plugul individual.

OM PRACTIC

CONSTANTIN OTTESCU

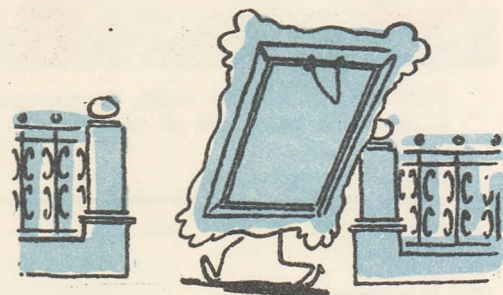
NU SE MAI
SCHIMBĂ GARDA
LA PALAT

Nu se mai schimbă garda în față la palat
Și nici o santinelă cu colful încomat
Nu mai păzește „cassa” de marmoră în care
Își adunau... iluzii domneștile olăstare
Cînd ultima odraslă plecă din țară, a
Uitat grilajul porții deschis în urma sa.
Acum să vezi palatul nu-ți trebuie zăpis,
Grilajul e și astăzi rămas de-atunci deschis.
Pottește l... Nu monarhii de viță-mpărătească
Cu pelerină albă, cu pînteni și cu cască
Îți vor ieși în cale urmași de demnitari.
Palatul azi posedă complet alți locatari:
Pătrașcu, Grigorescu, Luchian...

Și pe culuare
Te-ntîmpină din rame cu game de culoare,
Pe pinze de tablouri îți ies cu flori în cale,
Sînt flori cu mult mai scumpe ca cele naturale,
Și te petrec în doine de fluier necîntate

C-un clobănaș spre colțuri de țară depărtate.
Da, locatarii noștri nu sînt zgîrciți de fel:
Sînt largi în trăsătura măiastră de penel,
Dau pînă și viață făpturii zugrăvite
Mai mult decît ai crede că pînza o permite,
Inoie albi plăpanii, cobzarul Niculae,
Se zîntăncet pămîntul pădurii după ploaie...
Dar tot pe cîte-o piatră a mai rămas săpată
Emblema ce-amîntește stăpînul de-altă dată
Lăsați-o, să rămînă, ce ne mai pasă nouă,
Se șterge cu încetul din lumea noastră nouă.
Lăsați-o! In atîta risipă de splendoare
Uritul ei așează frumosul în văloare,
Lăsați insigna asta... trufia-nzorzonată
Ridicolă, altminteri mai poate fi uitată,
Lăsați-o să rămînă aici supărătoare
Simbolizînd trecutul în lumea viitoare.

Nu se mai schimbă garda în față la palat,
Sînt însă alte lucruri de-atunci, ce s-au schimbat.

Răvase

Vouă, scumpe cititoare,
Ce să vă urez eu oare?
Vă urez să arătați
Vîrsta care-o declarați.

T. Mănescu

Urare telefonului cu convor-
biri limitate

Tu urarea mea ascultă
Cu ocazia pomului:
Fii mai scurt că „porba multă,
Sărăcia omului”.

Unui umorist

La masa ta cu vin și turte
Urarea mea n-o să te-mpungă:
Să ai o viață cît mai lungă
Și bancurile cît mai scurte.

Unui măcelar

Nu vreau să-ți bag în oase frica
Cum bagi tu oasele-n pachet,
Ci îți urez ca la „Urzica”
Să nu deii un caz concret.

Kapa

Unui mincăcios

Registratorul nostru nou
Socotește că ar fi cumîntă
Dacă ar sosi și la birou
Corespondența în... plăcînte.

V. Pîțigoi

„Meseria e brățară de aur”,
susține un prieten a cărui soție
are o singură preocupare: luxul

S-a schimbat zicala țară,
Căci prea scumpa ta soție
N-are nici o meserie
Dar în schimb are brățară...

Unui prost dansator, care-și
calcă partenerule pe pantofi

Îl privesc cu-amărăciune,
Cînd dansează mă-nflor!
Despre el se poate spune
Că lucrează pe picior...

Unui tînăr amator de flori

Că ești amator de flori
Să ghicești, nu-i greu deloc:
Te-am văzut adeseori
Braț la braț cu un boboc...

Soției mele

Îmi spun foarte fericit:
Gospodină m-ai consoarta.
Este prima la gătit!
(Se gătește la „Romarta”)...

Unel Invitate, vecină de masă

M-a-ntrebat o dudulță
Ce mă sicia tenace:
- Spune-mi, cum îți place gîsca?
- Cea din farfurie-mi place...

I. Avian

Unui medic chîlanguiu

Vreau ca-n anul ce-o să vină
Mai atent să te comporți
Ca măcar în medicină
Să nu iasă timpii... morții.

Unui ospătar

Nu pot să scriu pentru tine,
Fiindcă pentru „ospătar”
N-am găsit o rimă-n ar
Deși toate-mi strigă... oineee!..

Lui Moș Gerilă

Nu vreau mere și nici funde
Globuri, jucării, gogoși,
Dă-ne doar adresa unde
Ai găsit să-ți iei galoși.

Unui birocrat

Sub ghișeu și-ascunde nasul
Înoătat mereu s-amîne:
- Astăzi ti-am trimis răvașul
Dar plăcînta „oîno mitne”.

Rodica Toth

Reflecțiile unui „vorbă lungă”
în fața unui malaxor de pană
ficate

Ca să fie-n temă
El și-a spus pe dată:
- Iată o problemă
Bine... frămîntată!

Sorin Cunea

Celebritate

Cind intră în marea sală a Palatului sporturilor, Victor observă cu plăcere chipul lui răspândit între fotografiile care atârnau pe perete. Spectatorii care se îngrămădeau la casa de bilete șoptiră cu admirație: „Victor Dinulescu, campionul Republicii”. Un puști comenta cu ton de expert ad hoc: „Are un pumn mai puternic ca faimosul italian Rivera”. Casierii se opriră din vânzarea билетelor, în ciuda vacarmului care se stîrni, și-l zîmbi gales. Victor respiră adînc, pîrînd că gloria l-a intrat prin toți porii. Abia răspundea la salutul oamenilor.

„Să trăiești, maestre!” auzi salutul juniorului Grigoriu. Victor îl dăruie cu o privire cam rece. Trebuia să mențină distanța față de cei tineri. Dacă s-ar fi uitat curios după Grigoriu, ar fi zărit zîmbetul lui ironic.

În biroul sălii de antrenament i se păru că nu este primit cu fastul cuvenit unui boxer de talia lui. Antrenorul Dirlău îi spuse: „Victore, bine că ai soșit. Du-te imediat pînă la sala „Voința” unde așteaptă cîțiva tineri din provincie, pentru o lecție experimentală de box”. Victor clătîna plictisit din cap dar se îndreptă spre ușă.

Afară îl aștepta o minunată dimineață de mai, cu un soare călduț. Aerul minunat îl îndemna să facă drumul pe jos. Merusul este cel mai bun exercițiu pentru păstrarea condiției fizice.

Această destindere plăcută, îngădufă oricărui om, își pierde din farmecul ei cînd un personaj ilustru și arhicunoscut ca el o face. Lui Victor i se părea că toată lumea are privirile ațintite asupra lui, deși multă lume trecea grăbită pe lingă el, iuțînd pasul spre treburi, indiferenți la trecerea marelui campion Victor Dinulescu.

Victor mergea încet, cu capul sus, rigid, așa cum îi șade bine unuia om care se știe observat. O carte în mînă întărea decorul. Sportivul intelectual - așa ar fi dorit o fotografie. La urma urmelor, atenția publicului nu-l dispăcea. Era măgulitor. Un fel de nimb care te deosebește de ceilalți muritori.

O palmă destul de puternică aplicată peste omoplați îl trezi brusc din visare. Un cetățean, îmbrăcat în haine simple, exclamă cu putere: .

- Victor... Dinulescu. Ce, m-am schimbat așa de nu mai recunosc?

Victor suprapuse imediat clișeul unui copil cu fața buclătată,

peste chipul îngroșat care-i zîmbea.

- Vlad Botescu, zîmbi Victor, uitînd pentru un moment mîrga marelui campion.

- Așa de mult m-am schimbat de nu m-ai recunoscut?

- A, nu, eram distrat, mă gîndeam în altă parte.

Și acum, Victor se aștepta să fie întrebat de colegul lui, rămas simplu muritor, amănunte despre cariera lui.

Dar Vlad începu să evoce amintiri din copilărie, de la 13-14 ani, lucruri care nu se uită. Evocările urmau cu drag.

Totuși, Victor, deși sub impresia amintirilor, aștepta să fie întrebat de meciurile lui, de victorii. Dar Vlad vorbea în continuu, dădea amănunte.

- Sînt funcționar la serviciul comercial al unei întreprinderi. Am un copil.

Victor, impacientat, aștepta mereu să dea amănunte despre glorioasa lui carieră. Fără îndolală că Vlad Botescu era la curent cu prodigioasa lui carieră pugilistică.

Totuși, acesta continua să vorbească despre chestiuni banale, amintiri din tinerețe, prieteni comuni, dar fără nici o legătură cu marele boxer.

Intr-un tîrzlu, dîndu-și seama că monopolizat conversația și în timp ce Victor aștepta să înceapă povestea performanțelor lui, acesta-l întrebă:

- Dar tu, Victore, cu ce te ocupi?

E. CERBU

Al țării bani l-aveau magnații
Și lor le merse ca pe roate.
Ei: zece ani de combinații,
Noi: zece ani de combinate!

- Mămico!!! Globurile
astea sînt bune?...!

Felicitări

Combainierul Patrascioiu Marin, de la SMT „23 August”, raionul Negru Vodă, regiunea Constanța, e fruntaș pe țară.

Patrascioiu Marin e, cîtă,
Mîndru azi din cale-afară
Căci e primul Marinică
Care e fruntaș pe țară!

Szekel Nicolae, mulgător la GĂS Poiana-Cluj, raionul Turda, a reușit să obțină peste plan 7700 litri lapte, dînd vacilor, printre altele, să bea ceai de trifoi.

Vacii merită să-l dai
Să bea zi și noapte...
E grozav: să bea ea ceai
Și să bem noi lapte.

Tov. Kerekeș Cecilia, fruntașă în muncă la fabrica de tricotate „Varga Katalin” din Cluj, a realizat o depășire de 210%.

Tu, depășindu-ți cantitatea
La tricotate, lînă pură,
Ne dai azi posibilitatea
Să-ți strîngem mîna...
cu căldură...

Tov. Antoniu Ioana de la fabrica de încălțăminte „11 Luni” din R. Vilcea, obține cu regularitate depășiri în producție, fiind de trei ani fruntașă în muncă.

O spun în cîteva cuvinte
Acum că pleacă anul vechi:
Ca dînsa în încălțăminte
Am prea s-adem multe perechi.

Uzinele „Steagul Roșu” din Orașul Stalin au livrat economiei naționale peste 13 000 autoturisme românești.

Ați luat-o bine din plecare
Și ați trecut de orice hop.
Așa s-o țineți, căci se pare
Pe drumul ăsta nu e „stop”.

Tov. Hotea Petru, de la mina „Petre Gheorghe” din Săsar (regiunea Baia Mare) este fruntaș din anul 1952.

Știri din acestea îmi fac bine
Și-aș vrea s-aud în orice lună.
Cînd aflu de mineri ca tine
Capăt și eu... o mînă bună!

Tov. Oglanu Gheorghe, corespondent voluntar - fruntaș al revistei noastre.

Pentru „Tept”, „Urzico dragă”
Ai lucrat mereu perfect,
D-aia azi redacția-ntreagă
Te salută... cu respect...

Teodorescu Stelian, mecanic la baza auto-Filaret, lucrează bine, obținînd frumoase succese.

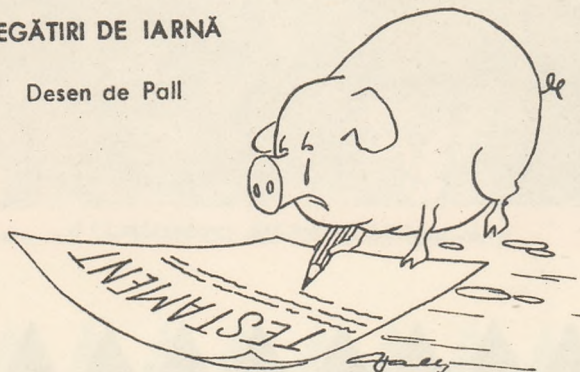
Îi strîngi mina și-l admiri:
Nici defecte, nici ciocniri!
Hai, amice, așadar,
Să ciocnim... cîte-un pahar!

Moldoveanu Ion, strungar la „Timpuri noi”, depășește zilnic norma și lucrează în contul anului 1971.

Un răpas, în gînd mi-am zis,
Pentru tine-i greu de scris.
Pînă să-ți-l fac, mai știi,
O să fii în 2000!

PREGĂTIRI DE IARNĂ

Desen de Pall

VOIAJ DE PENITENȚĂ

de GEO DUMITRESCU

Agencia „Associated Press” ne aduce la cunoștință un gest de înaltă semnificație morală inițiat de Biserica metodistă Britanică. Într-adevăr, unul din cei mai înalți prelați ai acestei biserici, doctorul Donald Soper, și-a luat nobila sarcină de a merge în Japonia pentru a cere iertare poporului japonez, în numele creștinătății, pentru marele dezastru provocat de bombe atomice lansate în 1945 de americani asupra orașelor Hiroshima și Nagasaki.

La plecarea sa spre Japonia, reverendul Soper a declarat ziaristilor că „toate țările au comis crime de război, însă una din cele mai oribile a fost aruncarea bombei atomice asupra Japoniei”.

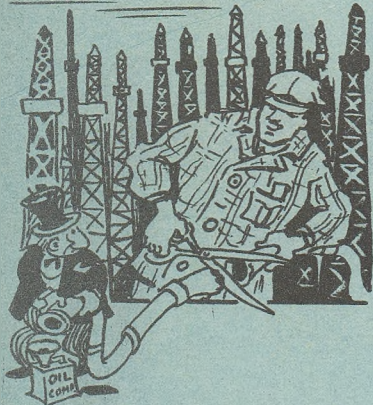
Firește, gestul doctorului Soper e dintre cele mai frumoase și patetice, având în același timp, așa cum se cuvine unui gest „veac XX”, și o notă deosebit de originală și spectaculoasă. Fără doar și poate, el va fi prețuit ca atare și de poporul japonez. Rămâne să observăm totuși că de obicei e mai ușor să ceri iertare pentru greșelile vechi, imposibil de reparat, și mai cu seamă pentru greșelile altora (în speță ale americanilor).

Fără îndoială, japonezii ar prețui mai mult un gest al reverendului Soper, care ar duce eventual la încetarea exploziilor experimentale „H”, executate de englezi în insulele Christmas, explozii care continuă să producă victime și pagube Japoniei. Ne-

greșit, înaltul prelat ar putea acționa și în acest sens, cu deplină imputernicire, tot „în numele creștinătății”, dar, în primul rând, în numele com-patrioților și coreligionarilor săi britanici.

Acest efort de a împiedica propria țară să repete „oribila crimă” a americanilor, ar fi, oricum, ceva mai puțin platonic, folositor oamenilor și, fără îndoială, plăcut lui Dumnezeu.

Dacă însă reverendul Soper își consideră rosturile limitate la dobândirea iertării din partea celor loviți de crimă, sălbăticie și nedreptate, rămâne oricum în sarcina sa, în primul rând penitența pentru greșelile făcute de guvernul lui. Este vorba de greșelile mai vechi și mai noi, pentru a căror ispășire platonice sînt necesare foarte numeroase, lungi și grele călătorii. Așadar, pină una-alta, profitînd de prezența sa în Japonia, doctorul Soper ar putea începe chiar cu insula Christmas, cerînd iertare pentru trecut, prezent și viitor (căci Anglia a anunțat continuarea experiențelor). Apoi, executînd un itinerar convenabil, reverendul ar putea trece destigur prin Malaia (ca să vorbim numai de crimele recente), va putea poposi mai mult în Kenia (în legătură cu cei 60 000 de băștinași exterminați), se va putea opri în ruinele proaspete ale Port-Saidului și ale satelor și orașelor din Oman și, finalmente, va putea sta de vorbă creștinește chiar cu copiii biciuiți din Cipru!...

De petrol și azi li-i dor Plîng! Sînt răni ce nu se-nchid. „Bine-a fost, spun dumnealor, Cînd făceam și-acolo... vid!”

IN S. U. A.

— Tăticule, și acum atenție : dau foc la artificii...

COMITETUL PENTRU PROTECȚIA ANIMALELOR

In Anglia s-a protestat contra folosirii unui animal, în scop experimental, în satelit...

Desen de Gion D. Mihail

— In numele umanității, protestăm!!!

MIRCEA DAVELESCU

Socoteala bunicului

Bunicul lacom și zgîrcit
Ce s-a gîndit ?

— „Nepoții care stau la mine
Cei drept, lucrează foarte bine
Care la cîmp, care prin vie,
Nepoata la gospodărie,
Cei doi mai mici pe la prisacă
Și toți mîntîncă de mă seacă.
Dar eu o să le joc un renghii.

Atunci bătrînul pezevenghi
Dădu la fiecare-n dar
O linguriță și-un pahar
Mai mic decît un degetar,
Tactmuri mici și, pasă-mi-te,
Chiar aurite.
Așa că-n oreme ce bunicul
Infuleca... cu polonicul,
Sorbînd gustoasele fierturi
Din două, trei înghițituri,
La masă, fata și nepoții
De-o lună flămînzeau cu toții
Fiîndcă lingurița lor
N-avea, pesemne, nici un spor.

Mîncau făcînd scurtă la mîna
Să zicem, brînză cu smîntîna,
Din strachină sau chiar din oală
Și erau tot cu burta goală.

Bunicul nostru, păre-mi-se,
N-avea, pe timpul lui, habar
Că-n timpător descoperise
Capitalismul popular.

IN LUMINA FAPTELOR

cheltuesc anual 275 milioane de dolari, pentru hrană, și 25 milioane pentru veșminte și podoabe.

Pistoale parlamentare

În parlamentul statului Maranhao din nordul Braziliei, au avut loc recent dezbateri dramatice.

În timp ce un deputat din opoziție adresa președintelui adunării o „critică” drastică în termeni foarte puțin parlamentari, un alt deputat, D. Erasmo Diaz, a încercat să-l întrerupă. În aceeași clipă însă opoziția a recurs la argumentele cele mai tari: câteva pistoale detunară în încălț, în urma cărui fapt d. Diaz a trebuit să fie transportat în stare foarte gravă la spital.

După cum adaugă ziarul, asemenea schimburi de argumente au mai avut loc în această adunare și ele sînt puse pe seama temperamentului... nordic al cetățenilor din statul Maranhao (N.R. în emisfera de sud, zona caldă, „meridională”, se află la nord, spre deosebire de emisfera noastră).

Oricum ar fi însă, indiferent de coordonatele geografice, se pare că totuși „slobozirea pistoalelor” - vorba unui erou al lui Caragiale - rămîne un „obicei mitocănesc”...

Moda canină

Ziarul „France-Soir” ne informează cu privire la ultimul eveniment al modei newyorkeze: deschiderea unei expoziții de modă canină. Reporterul descrie cu lux de amănunte parada ultimelor creații vestimentare pentru răsfățatele patrupeze americane, începînd cu mantalele de ploate de gabardină „bieu ciel”, cu ghetuțe și capișoane asortate, și sfîrșind cu pijamalele de mătase. Sînt citate și câteva prețuri: un mantou de vizon = 250 dolari, un colier de seară din dantele = 17 dolari, un „peignoir” pentru plajă = 4 dolari și jumătate etc.

Miss Joan Kruger, proprietara celei mai importante case de modă pentru cîini și creatoarea principală a strălucitelor modele, realizează din această importantă activitate un venit anual de 100 000 dolari.

Această sumă frumoasă nu pare totuși prea impresionantă în comparație cu cifra virtualilor clienți ai d-nei Kruger: 25 milioane de cîini (numai în S.U.A.) pentru care se

Un lătrat unanîm

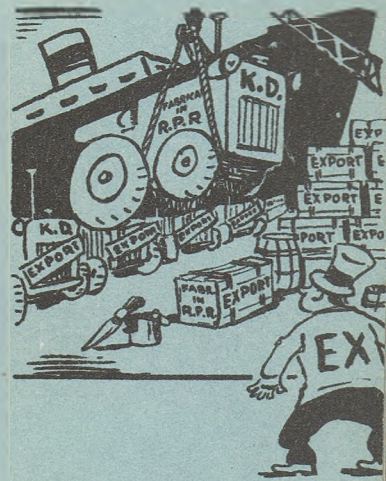
La aceste amănunte (pentru care, desigur, mulți dintre cei 11 milioane de șomeri din S.U.A. ar fi înclinați să... turbeze de minie) nu mai e de adăugat decît următoarea știre din presa americană:

Nu de mult, în ajunul deschiderii anului școlar, „Serviciul social” din Detroit (S.U.A.) a lansat un apel pentru stringerea unei cantități de 150 tone de haine și ghetuțe uzate. Președintele acestei instituții, d. Earl R. Laing, a declarat cu acest prilej: „Dacă nu vom reuși să stringem cota propusă, atunci mai bine de 15 000 de băieți și fete vor fi siliți să rămîină afară din școală, întrucît părinții lor nu sînt în situația să le cumpere hainele necesare”.

După cum se vede, cei 25 milioane de cîini de lux din S.U.A. au toate motivele să latre de bucurie întru slava modului de viață american.

Firește, mai sînt și alții care latră în acest sens, fără a fi cîini, dar beneficiînd și ei de o zgardă scumpă și de o simțlară bunăstare domestică.

ION CĂLIMARĂ

Spuneau trustmenii: „S-așteptăm! Cade regimul, asta e!”
Și azi văzînd ce exportăm
Oțtează din rărunchi: K. D.!

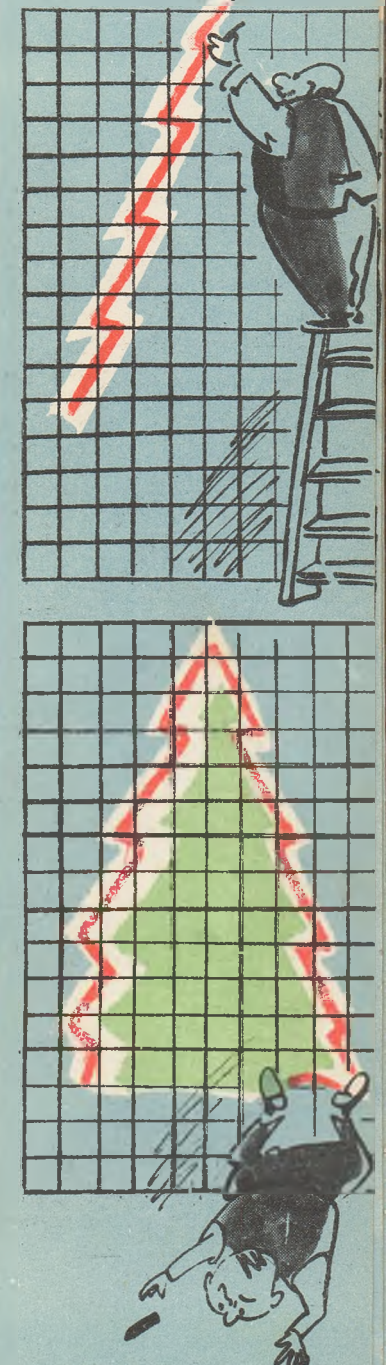
S.U.A. vor să transforme țările N.A.T.O. în baze de lansare a rachetelor (Ziarele)

Desen de Cik Damadian

— Ce vă speriați de rachete, că tot nu vă dau modul de întrebuințare...

CURSUL ACTIUNILOR

... Și după ce s-au lansat sateliții 1 și 2

A pornit-o cartea-n ospelie
Tot în anti-aceștia luminoși.
Și-a bătut la ușă: „Eu sint, bădăie!
Bucuroși de oaspeți?”
- „Bucuroși!”

POMUL LUI DE IARNĂ

Plugușorul

R. SERAFIM

Aho, aho, copii și frați,
Stați puțin și nu mi-nași,
Lîngă boi o-alăturați
Și cuvîntu-mi ascultați.
C-aveam pentru gospodari
Plugușor de zile mari,
Plugușor cu boi plāvani,
Nu cel de-acu' zece ani
Cînd eram mai uscățioi,
Boișorii costelțoi,
N-aveam somn și n-aveam masă
Că stătea dușmanu'n casă.
Noi mîncam mălai cu bonu'
Ca să-i aurim lui tronu'
C-asa pravilă era
Noi să dăm și el să ia!
Și i-am dat și i-am tot dat
Pînă cînd ne-am săturat
De el și de mama lui
Și de mama mămii lui.
Și cum anul vechi pleca
- Patru'sapte-atunci era-
I-am spus: „Mosule nu vrei
In desaga ta să tei
Și necazuri și nevoi
Și pe asta de la noi.
Hai că-n sac l-o-m îndesa
Fără plată și-l vom da”.
Moșu' bun s-a întoît
Și-atunci toții ne-am urnit,
Mi l-am prins pe „cavaler”
I-am urat un hai „spațier”
Și-am strigat mi-nași-l, măi,
Și s-a dus, hăi, hăi!!!

Dați-i drumu', măi flăcăt,
Să răsune munții și văi
Că-ncepi ahul mai ușor
Dac-ascuți un plugușor.

La urat aici să oie
Cel de la crotorie,
Cooperativa „Spor”,
„Tehnica confecțiilor”,
„Arta crotorilor”
Și-alte „arte” de-ale lor.
Pîn' s-ajungem la urări
Să vă luăm la întrebări.

Cum se face, gazde mari,
Și cinstiți meșteșugari,
Că o haină, bunăoară,
O sîneți cinci ani și-o vară?
Vii cu stofa-n ianuar'
Probăntia în februar'
Proba doua, fraților,
La culeșul oilor.
Proba treta, ce să sput,
La Paștele Calului.
Că de vită cu-n copilăș
Ca să-i faci un paltonaș,

Pînă comanda e gata
Puștiu-a terminat armata.
De-i dați cu-n cetințitorul
Pentru ce-i mai spuneți „Sporul”?
Puneți altă firmă-n cui:
„Arta aminatului”,
„Știința ascunzîșului”,
„Tehnica bac...” nu mai sput
Că știm unde-i buba lui.
D-ăștia ia zoriștii măi,
Hăi, hăi!

Urați tare, nu de formă,
Și la cel cu filodormă
Cel ce orea să se tot mute
Contra unui teanc de sute.
Că-și făcu o meserie
Să dea case cu chirie,
Și-o dă scump și nu oricui
Deh! E casa Statului.
Știm cum stam într-o prioînță
Cu schimbul de locuință:
„Dau apartament central
Apă, gaze, lift, canal

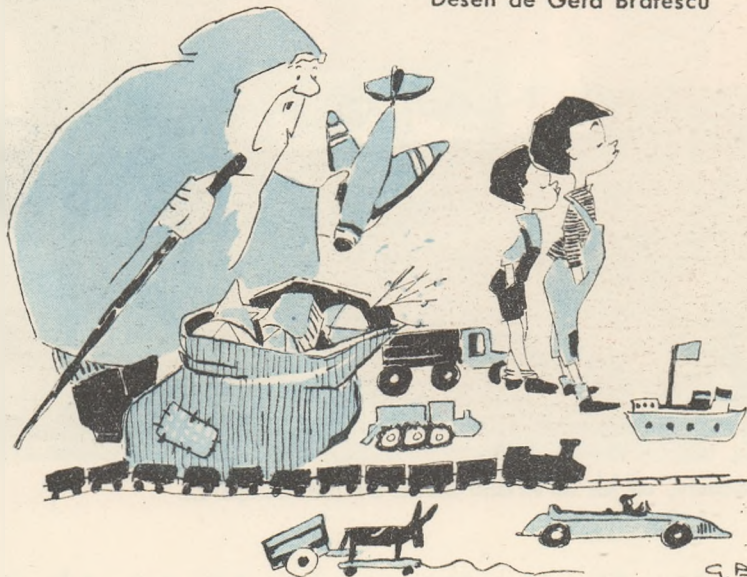
Contra odăișă una
Cum o fi că mie tot una
Răspuns pe mandat postal”
Vede-te-aș la tribunal
Cu locuința schimbată,
De trei ani asigurată.
Atunci să-ști vadă iscusința,
Cum mai schimbi tu locuința.
C-ai răspunsul prin mandat
Și-ncă de-ăla confirmat
Vrei urarea să ne-ascuți?
La mulți ani, da' cit mai mulți,
la pocniți din bici, flăcăt,
Hăi, hăi!

Mai trageți buhaiul, măi,
Să vină și alți flăcăi
Din cei tineri doctorași
Ce vor numai la oraș.
Toți medicii au o boală
Vor post doar în Capitală.
Ia spune, nea Hipocrat,
D-ăia statu' te-a-nnoțat
Ca tu să tămăduiești
Doar aici la București?
Să rămii aicea vrei
Dar bolnavi de unde-i iei?
Poate-ai orea, ca să ai treabă,
Să ne-mbolnăvim de grabă,
Să ne-nscriem bunăoară
La oreo boală... voluntară,
Gripă, tifos, anemie,
Vreo fractură, pneumonie,
Sau în git oreu os de pește,
In sfîrșit ce se găsește,
Orice numai să fim gravi
Ca să ai mata bolnavi!
Ia mi-nași la safe, măi,
Hăi, hăi!

Mai urați acum, măi frați,
Și pentru cei însurați,
Însă nu chiar pentru toți,
Ci doar pentru cei mai „ost”
Care-n fiecare seară
Cică au cit-o „plenară”
Și se duc la ea gătiți,
Bărbierii și dichisiși,
Că nu-i lasă-n minister
Fără iz de „quelque fleurs”
Și-n prezidiu n-ns primii
Fără pantaloni pepiți.
Fără papillon „uni”
Nu-s pe ordinea de zi,
Dar cînd despici firu-n șapte
Vezi că-l „Ordine de noapte”:
Punctu-nții: o țuculișă,
Punctu' doi: o puiculișă,
La diverse: dans, antren,
La concluzii: „Mon Jardin”...
Mi-nași-ti acasă, măi,
Hăi, hăi!

De urat am tot ura
Da' mă tem c-o-m întîrzia
Și-apoi avem de urat
Și la cei fără păcat,
Cei ce-și vad de treaba lor
Și muncesc cu sîrg și spor.
Vouă, gospodari cinstiți
Vă urăm ce vă doriți
Să găsiți mînuși blănite,
Prăjituri mai diferite,
Meciuri fără-nghesulală,
Pălării cu căptuseală,
Mere să le luați în pungă
Și cravatele cu dungi.
Pantofi noi de vă doriți
Orice număr să găsiți
Și butelii de-aragaz
Și „Urzică” mai cu haz...
Dați-i drumul, măi flăcăt,
Hăi, hăi!

Desen de Geta Brătescu

- Noi vrem un vehicul interplanetar!

L-a felicitat...

În cartierul de locuințe noi, o pereche destul de corpolentă mergea domol, cu pasul unor oameni ce fac o plimbare duminicală. Ajungând în dreptul unuia din imobile, soțul se opri și, ridicând în sus capul, spuse:

- Mi se pare că aici este.
- Ce anume? se interesă soția.
- Aici s-a mutat unul din subalternii mei, un oarecare Kobozev, căruia i s-a repartizat recent o locuință nouă.

- Și ce te privește pe tine toată povestea asta?
- Știi că ești bine! Păi nu sînt eu director? Și mă gîndesc că în calitate asta n-ar fi rău să trec să-l felicit pentru noua locuință. Știi, nu strică să dau dovadă de grijă și de atenție față de el...

- Față de cine?
- Față de Kobozev. Mi se pare că el e unul din veteranii atelierului nostru mecanic. N-o să stau mult, maximum zece minute. Tu, între timp, așează-te pe o bancă aici în scuar și așteaptă-mă. Sînt sigur că o să-ți faci chiar plăcere... Uite, instalează-te frumuseț pe banca asta, iar eu mă reped pînă acolo. Astfel, în doi timpi și trei mișcări îmi manifest și grija față de subalterni.

După un scurt schimb de replici, soții se despart: soția alege o bancă pe care se așează în așteptarea soțului, iar soțul dispăru în defileul dintre două imobile...

Trei minute mai tîrziu, grîjiutul director intră pe ușa principală și începu să urce scara, domol, cu gîfiala specifică unui om de volumul lui.

- Numărul șaptesprezece... optsprezece, cîtea el cu voce tare, nouăsprezece și douăzeci... Care va să zică trebuie să fie la etajul următor...

În momentul acela, atenția lui fu atrasă de un cor de voci, însoțit de niște lovituri surde și de scîrîlturi, zgomote care însoțesc de obicei transportul unor obiecte grele.

- Vă rog, tovarăși! Mai multă atenție! Implora o voce de femeie, vedeți că șifonierul e lustruit...

Urmă replică unul bas profund și, după pauzele dintre cuvinte, se vedea că posesorul basului făcea un efort fizic deosebit.

- N-aveți... grijă, n-o să i se în... n-o să i se întîmple nimic du... dulapulul așa lu... lustruit... Mai la stînga, ia-o mai la stînga!... A-a-asa!...

- Băgați de seamă să nu-l atingeți de perete! Imploră din nou aceeași voce de femeie. Vă rog să nu-l zgîrîți!...

Basul nu se lăsa nici el bătut:

- Nimeni nu-l... aia... nu-l lovește... Ia ridică, încă un pic, așa, încă puțin, ce dracu' faci acolo, dormi?...

- Cît vrei să-l mai ridic? răspunse emoționată o voce de falset. Nu vezi că e greu da o piatră de moară? Parcă văd că mă strivîți de perete... Aoleu! Fiți mai atenți, ce haiba!...

- Nu te teme, că nu te strivește nimeni... Mai sus! Auzi? Mai sus! Ridică mai sus! Ce, nu s-aude? Cui dracu' vorbesc eu?!

Era evident că basul începea să se enerveze.

Între timp, directorul mai urcă încă un etaj și în fața lui se desfășură următoarea scenă: sub o avalanșă de strigăte viguroase: „Ține-l bine!”, „Apucă-l!”, „De unde vrei să-l apuc?”, „Atenție!”, „Aoleu!” și altele, cîteva oameni transportau un șifonier cu trei uși.

- Tovarăși, cum aș putea să ajung la apartamentul douăzeci și doi? Întrebă directorul.

- Noi stăm în apartamentul douăzeci și doi, răspunse posesoarea șifonierului. Ce doriți dv.?

Grăbindu-se să-și schimbe expresia morocănos-trufașă într-un zîmbet binevoitor, vizitatorul exclamă:

- Vorbiți serios? În cazul acesta sînt încîntat! Care va să zică acumă vă mutați?

- După cum vedeți. Da' de ce întrebați?

- Nu înțeleg de ce mi s-a spus că v-ați mutat de vreo două săptămîni... În orice caz sînt foarte bucuros.

- De ce sînteți bucuros?

- Sînt bucuros că... Da' soțul dv. unde e?

- Iată-mă și pe mine, spuse un bărbat cu șapcă pe cap, făcînd un pas înainte.

- Încîntat! Am venit să vă felicit pentru noua dv. locuință.

- Mulțu... începu noul locatar, dar chiar în clipa aceea un flăcău, învins de greutatea șifonierului, începu să urle:

- Fraților! Mai încet, fie-vă milă! M-ați zdrobit de-a binelea!

- Ce v-am spus eu? Țasta nu e bun decît de popă!
- Pe dracu', popă! Vezi mai bine să nu te strivescă și pe tine...

- Voiam să vă spun că sînt încîntat că v-ați mutat, în sfîrșit, la casă nouă... eu, știți, sînt director și...

- Hei, tu! Țala care ești director... cu tine vorbesc! Decît să trîncănești ca o moară hodorogită, mai bine pune mina de partea cealaltă. Vezi și tu că bietul băiat e gata să cadă din picioare! Hai, pune mina, ce aștepti?

Consternat, directorul rămase cu gura căscată, dar își reveni numaidecît, închise gura și apoi spuse, șovăind o clipă:

- Mde... foarte bucuros să vă dau o mină de ajutor barem în...

- Lasă discursurile pentru mai tîrziu! Acuma pune mina pe dulap! Ce mai stai?

- Bine, bine, am înțeles... mă, da' ce alunecos e!...

Vizitatorul nostru voinic se grăbi să apuce dulapul de un colț și ritualul mutărilor reîncepu:

- Ei, încotro împingeți? Unde vrei să-l bagi? Cu tine vorbesc, Țala de ești director! Dacă te-ai apucat de o treabă, barem fă-o ca lumea! Trage spre tine! Așa! Acuma împinge! Ei, băieți, să vă văd acum la treabă!

- Aoleu!...

- Nu v-am spus eu că nu e bun decît de popă! Popă și nimic mai mult.

- Ia slăbește-ne, mătușă, cu popa al dumitale! O să ne descurcăm singuri și fără tine!... Oare ce-o fi pîrînd?...

- Eram sigură că o să-mi stricați frumusețe de mobilă!... Uite broaștele, s-au și dus dracului!...

- Care broaște?... Poate minerele!... Las' că le punem noi la loc...

- Vai de mine! Nu trageți, că-mi rupeți... începu să urle directorul.

- Ce-ți rupem?

- Nu vedeți că pîrile!... Pîrile paltonul!...

- Crezi că de paltonul tău ne arde nouă? Trage mai bine spre tine! Auzi?!

- Mai încetșor, vă implor! Ce faceți acolo?

- Asta-i bună! Spune mai bine tu ce faci acolo?

Ai de gînd sau nu să ridic?

- Ei, cu asta am terminat! Uite, tovarășe Kobozev, consideră-te felicitat, aici pe scară...

- Pe cine, pe cine l-ai felicitat?... întrebă cu interes proprietara șifonierului.

- Pe soțul dumitale, pe tovarășul Kobozev Mihail Petrovici...

- Ha, ha, ha! Ați auzit, tovarăși?! În primul rînd, soțul meu nu e Kobozev, ci Sidorenko! Uite-l, Țasta este soțul meu...

- Cum adică Sidorenko?... Dați-mi voie, nu este Țasta apartamentul douăzeci și doi?

- Ba da, douăzeci și doi.

- Țasta înseamnă că aici trebuie să locuiască Kobozev! Nu mai înțeleg nimic! Eu vin în calitate mea de director la dumneata să te felicit și dumneata pretinzi că nu ești Kobozev...

- L-ați văzut ce glumeț e! Vrea să ne convingă că noi sîntem Kobozev! Poate tu ești Kobozev! Ei, copii, dați-i drumul, mai avem puțin... Un, doi, trei și gata!... Hei rup!

- Aveți grijă să nu-l zgîrîți, sălbaticilor!

- Ei, drăcia dracului! bodogăni directorul. Doar am notat adresa exactă în carnet: uite, imobilul numărul șase, apartamentul douăzeci și doi...

- Păi aici e numărul șapte. Ai înțeles?... Mai spre stînga, băieți, luați-o mai la stînga...

Și, legănîndu-se, șifonierul înalța din ce în ce mai sus.

Directorul rămase mut, examinîndu-și ruptura lungă de pe palton. Stătu așa pînă cînd un colț al șifonierului îl izbi în spate. Speriat, se clătina, apucîndu-se cu amîndouă miinile de balustradă și spuse cu voce răgușită:

- În cazul Țasta, am plecat... Vă urez toate cele bune... Mă întreb ce rost a avut să-mi rup aici paltonul?

- Țasta ca să te înveți minte să-ți cunoști subalternii! răspunse basul întreprinzător. Mai întîl întreabă care e Kobozev și care nu e Kobozev! Așa! Ei, tu, Țala de colo, mai încet! Apucă bine de jos! De jos, auzi? Iar acumă de sus!...

Abătut, directorul începu să coboare scara, impleticîndu-se... După cîteva minute, directorul se apropie timid de soția lui care sedea pe o bancă în scuar.

Zărîndu-l îl întrebă:

- Cum se face că ai scăpat așa de repede? L-ai felicitat? Vai de mine! Da' cine Ți-a spintecat paltonul în halul Țasta?

- Nimeni. S-a rupt singur. În timp ce... în timp ce prezentam felicitările. Într-un cuvînt, hai acasă!

Trad. de V. CAZACU
(Din „Krokodil”)

Din inima muntelui,
Pe apa Bicazului,
Spre Moldova încep să vină
Valuri... valuri de lumină!

- Ce-ai făcut? ... Alea nu-s macaroane! Mîncăși serpentinele băiatului pentru pomul de iarnă!...

Dansatorii de folclor
Lumea-ntreagă o încintă.
Spun străinii: „Li-i ușor!
Azi ei joacă, cum își cîntă!”

C. CRISTOBALD

Datine și obiceiuri

Un deosebit farmec dau sărbătorilor de iarnă pitoreștile datine și obiceiuri păstrate din bătrîni.

Atît de cuceritor e farmecul acestor datine și obiceiuri, încît unele persoane și întreprinderi se țin de chestii d-astea pitorești nu numai în cursul iernii, ci și în restul anului.

Datină P. T. T. R.

La unele oficii P. T. T. R. a devenit o adevărată datină să nu ajungă la timp (sau... deloc) la adresă, unele trimiteri poștale sau telegrafice: scrisori, man-date etc.

De dragul datinei, șeful Serv. reg. de dif. a presei Constanța, n-a înminat persoanelor convenite nici chiar unele obiecte mai puțin poștale ca: un patefon, un balonzaide și o canadiană.

Aceste obiecte urmau să fie acordate, drept premii, unor salariați de la S. M. T. Băneasa (regiunea Constanța) care s-au remarcat ca difuzori voluntari de presă.

Dar pentru că cei trei salariați de la S. M. T. Băneasa nu și-au primit premiile, și-a pri-

mit... pedeapsa funcționarul vinovat: tovarășul Bălan Vasile, șeful Serviciului regional de difuzare a presei Constanța.

Sanctiunea („muștrare scrisă”) a fost dată de forul superior respectiv, Direcția regională P.T.T.R. Constanța. Comunicînd această sancțiune și „Urzicii”

care îi se zăsesse faptul, forul a ținut să facă și precizarea că „sezișarea a fost justă și a dus la clarificarea unei situații care altfel ar fi putut să rămînă nedescoperită”.

„Urzica”, prin urmare, ajută.

Iar la P. T. T. R. sperăm să devină și sancționarea neregulilor... datină.

Un ciocan colindător

O frumoasă datină e aceea a mersului cu colindul. De obicei, merg cu colindul copiii și tinerii. Ei colindă cîteva ore. Unii mai voincoști merg cu colindul chiar cîteva zile.

Dar un adevărat record în materie de colindat a fost înregistrat de formele de transfer ale unui ciocan mecanic. Acestea colindă de... trei ani. Colindă de la o întreprindere din Brăila la alta din Birlad dar ciocanul nu-l primește nici una.

Astfel, ciocanul a fost repartizat în ianuarie 1954 cooperativei meșteșugărești „Căruța Brăileană”, dar constatîndu-se ulterior că acestei cooperative nu-i este necesar, s-a cerut forului superior, UCECOM, să-l repartizeze altei întreprinderi.

Și a fost atunci atribuit cooperativei meșteșugărești „9 Mai” din Birlad. Dar aceasta a răspuns că nu-i trebuie. Deci roagă să fie dat costisitorul ciocan, altei întreprinderi.

Astfel, ciocanul nedorit de nimeni, dar care a costat bani destui, are toate șansele să rămînă nefolosit și... la anul și la mulți ani.

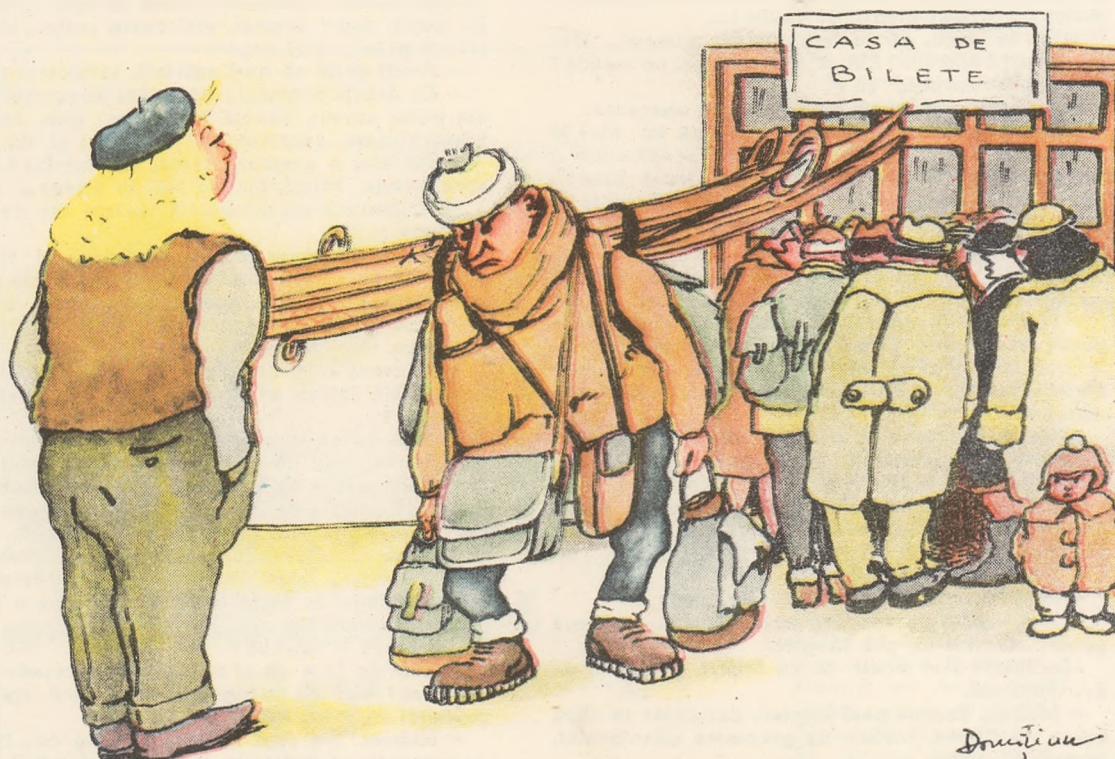
Cu plugușorul, la „Semănătoarea”

Dintre colinde, cel mai frumos e plugușorul.

Cu plugușorul merg muncitorii

ZI DE ODIHNĂ

Desen de Domițian

— „Scoate bilete, că asta-i treabă de bărbat!”

Domițian

— Mulțumesc!

Desene de Matty

de la uzinele care fabrică pluguri sau semănători.

Muncitorii de la uzina „Semănătoarea” din București merg cu plugușorul pe la tovarășul Andreș Petre, șeful sectorului 3 Montaje și pe la tovarășul inginer Lobl, șeful serviciului planificării și responsabil al cercului ASIT.

Cam de vreo șase luni merg muncitorii uzinei, cu plugușorul, pe la acești doi șefi.

Tovarășului șef Lobl îi cer să planifice și ceva activitate la cercul ASIT, iar pe tovarășul șef Andreș îl tot roagă să nu mai tergiverseze înființarea unui vestiar nou, deoarece păstrarea hainelor este pentru muncitori o problemă importantă.

Dar degeaba: cei doi șefi tot nu se mișcă.

Mai minați, măi, hai - hai!

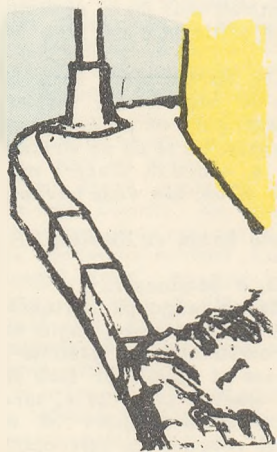
Obiceiul de-a spune adevărul

Un interesant obicei au unele foruri, printre care și unele sfaturi populare: de-a comunica date reale când răspund la sesizările ce li se adresează.

E un obicei frumos.

Exemplul pe care îl dăm mai jos... nu e însă frumos.

După repetate sesizări făcute sfatului popular al raionului

Codlea (regiunea Stalin) că drumul care duce de la gara Prejmer până în comuna cu același nume, precum și ulița din mijlocul comunei, sînt nepavate, „Urzica” a primit în cele din urmă un răspuns cum că... „s-a construit un trotuar lung de o mie de metri de la gară până în comună, iar în centrul comunei un trotuar de 400 de metri”.

Va să zică, în total, trotuare de 1400 de metri! Ar fi fost bine. Numai că verificarea la fața locului a constatat că răspunsul sfatului rațional a fost mai... lung cu 1100 de metri, deoarece trotuarul din centrul comunei, „lung de 400 de metri”, are în realitate doar 200, iar trotuarul de la gară până în comună, „lung de o mie de metri”, are în realitate numai... o sută.

În concluzie: sfatul popular al raionului Codlea a rămas dator față de... adevăr, cu 1100 de metri de trotuar.

I. BERG

Premieră

(Prolog pentru noul calendar)

Ăstă seară-i premieră!
Toată lumea e în sală.
Teatrul anilor oferă
Noul lui program de gală...

Zilele, cu contra-marcă,
Vin din veac și trag la scară.
Însăși viața vine parcă
În toaleta ei de seară.

Vremea are trac... E ora
Cînd pe orice meridian
Ne împarte tuturor
Invitația pe-un an.

Nu-i motiv de-nghesuială.
Toți intrăm în edificiu:
Sau pe poarta principală,
Sau pe ușa de serviciu.

Numai vechile păcate
Stau și-așteaptă la intrare.
Au uitat că-s suspendate
Locurile de fadoare.

„Nu-s bilete astă seară”
N-ai să vezi afișul pus.
Nici n-ai să auzi pe-afară:
„N-aveți un bilet în plus?”

Mai în fund sau mai în față
Ai biletul meritat
Și cu el pătrunzi și-n viață
La balcon sau rezeroat.

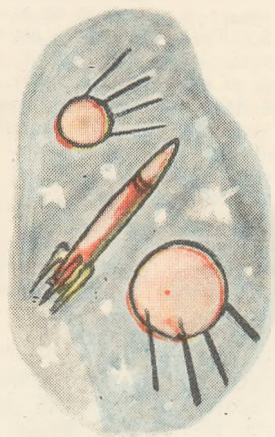
De acolo, cu emoții,
Binoclăm spre viitor:
Rînd pe rînd vom fi cu toții
Și artiști, și spectatori...

Ăstă seară-i premieră:
Muzică, dans, confetti, premii...
Noua noastră parteneră
S-a urcat pe scena Vremii.

Lași la garderobă straiul
De eșecuri și restante,
Și te-nfrunzi, ca-ntr-un alaiul,
La bufetul cu speranțe.

Un căpșor e lîngă tine,
Cu zuluții de sofran.
Se serbește-n cupe pline
Primul vis din noul an...

Da, visăm!... Dar azi se-ncheagă
Chiar și plămuiți de vers.
Nu mă crezi? Deschide, dragă,
Geamul tău spre univers.

Vezi cum sputnicii s-animă
În ceresul carnaval?
Parcă-s globuri de lumină
Pentru pomul sideral...

Ăstă seară-i premiera!...
În-și din vreme un program.
Altfel, zile, ani și eră,
Toate-ți par un amalgam.

Unii vin tîrziu, în grabă,
Și nu-i astăzi prima oară
Cînd, nedumeriți, întrebă:
„Ce se joacă astă seară?”

Unor astfel de persoane
Cronos ritmic le răspunde,
Ăsternîndu-și pe cadrane
Alfabetul de secunde.

Timpu, autor de veacuri,
Cu penița-n minutar,
Tipărește în tic-tac-uri
Textul scris pe calendar.

Omul, regizor, și-adună
Distribuția terestră:
Unul e o simplă strună,
Altul este șef de-orchestra.

Cînd spectacolul ne cheamă
Și mulțimea se revărsă,
Pesimiștii spun că-i dramă,
Birfitorii cred că-i farsă.

1958

Dar precis, atît se știe:
Premiera ce s-a copt
Se numește: „Una mie
Nouă sute cinci zeci opt!”

Ce va fi?... În amănunte,
Vei afla, privind pe file.
După clasice trei sute
Șase-zeci-și-cinci de zile.

Dînă-atunci, ia seama bine!
Clopot vestitor de fapte,
Gongul anului ce vine
Bate fix la miez de noapte.

Și-n decorul nou de vise,
Cînd se stinge brusc lumina
Și cînd anul e-n culise,
Lumea strigă: „Sus cortina!”

Diesă-ncepe și se joacă
Tot cu acte, tot cu pauze...
... Și de noi depinde dacă
La sfîrșit vor fi aplauze!

De la leși odat' vinea
Ori nimic, ori scarlatină...
Azi dau leșii altceva:
- „Iaca bre! Penicilină!”

— Năică!... Lampioanele...

Mama Tata Vlăduț și o Invitată

Unsprezece seara. Revelion. Năvala invitațiilor a prins să se simtă. Mai mult invitații prietenilor decît invitații mei. Cu fiecare torent de oaspeți, îmbrățișări și sărutări prelungite. Nevasta mă trage în colț, lângă șifonier:

- „Cine-i persoana pe care ai sărutat-o?”
- „Care? Bătrîna de colo?”
- „Nu bătrîna de colo, șmechere. Tinăra de dincolo.”

- „Nu știi, dragă. I-am urat la mulți ani!”
- „Puteai să-i urezi pe mină, nu pe obraz!”

Soneria. Ușa se deschide. Au răsărit, în prag, socrii.

- „La mulți ani! La mulți ani! Să trăiești, mamă soacră.”

- „Sărut-o!” poruncește nevasta! - „Aoleu, că răzbunătoare mai ești, nevesticolo!... Vîno, mamă soacră, dă-mi obrazul, și obrazul ăstălal, și fruntea...”

- „De ce îți ochii închiși, ticălosule?” mă zgîlțite nevasta. - „Mi-a intrat ceva în ochi, dragoste mea”. - „Știu eu ce ți-a intrat în ochi! Bruneta aia... Las' că ți-o scot eu...”

- „Iubito, știi doar că sufăr de stomac și de astenie, nu mă enerva!”

- „Și ce dacă te enervez? O ai pe tinăra ceea care-ți ține loc de valeriană! Și să nu începi cu astenia și stomacul! Ți-au spus medicii că nu suferi de nimic, ipohondrule!”

- „Mai bine vezi de copil, draga mea, spun eu. Ține-l pe lingă tine. Cu educația pe care l-ai dat-o lui Vlăduț, ne facem de ris...”

A început servitul. Pe masă apar tăvi și farfuri încărcate cu tot felul de prăjituri. O invitată de lingă mine mestecă pe nerăsuflăte. Mă privește cum o privesc și-mi mărturisește, oarecum jenată:

- „Dulciurile sînt pasiunea mea. Imi plac la nebune.”

- „Dar gîndiți-vă că plac și altora...”

În pragul ușii dinspre bucătărie nevastă-mea îmi face semne disperate. Întru în laboratorul culinar:

- „Uite ce mi-a făcut Vlăduț! Roadele educației tale! A turnat cafea cu lapte peste friptura de purcel!”

- „Tăticule, sare Vlăduț, știi pentru ce am turnat cafeaua cu lapte peste purcel? Să avem mai multe feluri de friptură. Cine vrea mîncîcă purcel de lapte, cine vrea mîncîcă purcel de cafea cu lapte.”

Îi iau pe Vlăduț de mină și-l așez lingă mine la masă. Vecina de-alături își continuă cursa prin toate farfuriile. Vlăduț, elev în clasa I-a primară, se uită cu atenție la ea și o întreabă: - „Dumnea-voastră sînteți profesoară de limba romînă?” - „De ce, puțule?” se miră ea. - „Văd că mîncîci după alfabet. Ai început cu Amandine, ai continuat cu Bezele, Chec, Dobos, Ecler, Fursecuri...”

Dau să iau și eu o prăjitură. - „Nu! izbucnește nevastă-mea, făcîndu-i semn mamei. Prăjituri la boala ta de stomac? Să-ți strici tot cheful, acum de revelion? Crema e otravă pentru tine!” - „Bine, draga mea, dar e Anul Nou”. - „Și ce dacă e Anul Nou? O să vină colita să-ți ureze la mulți ani? Ți-am pregătit în bucătărie o surpriză: compot de mere pe care am scris cu glazură de pere „mulți ani fericiți, ipohondrule!”

După o jumătate de oră, lată a doua parte a revelionului reincarnat în friptură de curcan. Trec cinci minute și mă adresez surizînd invitatei de lingă mine: - „Mi se pare că și curcanul e pasiunea dumitale!” - „De unde știi? Te-ai uitat la mine și-ai văzut cum mîncîc?”

- „Nu, sare puștiul meu, ne-am uitat în farfurie și am văzut cea rămas!”

Într-adevăr, în farfurie nu mai rămăseseră decît niște moaște de curcan. Îi fac semn soției: - „Ia-l pe Vlăduț de aici. Ne face de ris. Roadele educației tale. Alintăturile tale.”

Dar Vlăduț se smulge din mîinile noastre și se ghemuiește în celălalt colț al mesei. Încetîșor, încerc să apuc o arpă de curcan.

- „Nu! strigă disperată mama, furînd-o din ochi pe soția mea. Friptură la gastrită? E otravă! Să nu te mai poți distra tocmai în noaptea asta? Dacă ți-e foame, ți-am pregătit o surpriză în bucătărie: o porție de brînză de vacă cu glazură de griș, cu „la mulți ani fără gastrită”. Friptura e otravă pentru tine”. - „Așa e! Inter-

vine cumnatul meu, luîndu-mi aripa din mină. Dă-mi-o să mă otrăvesc eu cu ea”.

Și după ce s-a otrăvit cu aripa de curcan, a luat ca antidot un picior de gîscă.

Urmează purcel la tavă. După cîteva minute aud vocea lui Vlăduț:

- „Nene, asta nu e împărțeală dreaptă, dumneata cu purcelul și ceilalți cu tava!”

Mă reped și-l iau din nou lingă mine. Se uită iar cu luare-amînte la vecina de alături, care mesteca neobosită.

- „Tanti, dumneata la care obiect erai mai tare la școală? Ce-ți plăcea mai mult? Fiîndcă acum văd că-ți place zoologia!”

Îl plesnesc peste gură. - „Pe mine? scincește Vlăduț. Pe tanti!...” Și iar dispăre într-un ungher. Iată sarmalele. Platourile din fața invitatei se gîlesc rapid. - „Grozave sarmale”, oftează sătula invitată. - „Terțibile”, răspund eu, privînd cu coada ochiului platourile. - „De unde știi?” - „Din auzite...”

Se uită la mine cu milă:

- „Dumneata pentru ce nu mîncîci sarmale? Cine ți-a interzis?”

- „Dumneata!”, mă ia gura pe dinainte...

Fac înconjurul mesei să iau o sarma de vizavi. - „Nu!...” - „Știu, tresar eu speriat! Pentru mine e o otravă!” - „Ți-am pregă...” - „Știu, mamă, mi-ai pregătit în bucătărie o surpriză: cartofi puré cu glazură de orez. Lăsați-mă în pace! N-am nimic. Simt că mi-a trecut”. - „Ai, ai, dragul mami. Ai și colită, și gastrită, și apendicită. Tu știi mai bine decît medicii, că-i doar interiorul tău. Face să-ți strici cheful pentru o sarma?”

Ce să vă spun, cheful mi se lăsase în picioare, de-am început să tremur de bucurie...

Miezul nopții. Toți au ridicat cupele cu vin spumos.

- „Scumpule, îmi șoptește dușos soția, luîndu-mi cupa din mină, tu o să ciocnești o cupă cu ceal de sănătoare! Fiecare ciocnește cu ce-l lasă stomacul...”

La al doilea „ura”, Sănducu, feciorul meu în vîrstă de trei luni, a prins să urle în Yeagăn.

- „Bărbate, mă roagă soția, du-te dincolo și po-tolește copilul. Poți să întirziți mai mult, pe lingă el, fiîndcă trebuie să vină pîftia și e mai bine să fii cît mai departe...”

Am luat copilul în brațe. Ne-am uitat unul în ochii celuilalt și, ah! cit de bine ne-am înțeles. Eram singurii în toată casa, care de aseară n-am mai mîncat decît lapte și griș. Ca să nu ne stricăm cheful... L-am legănat, și a adormit. Dacă-l mai legănam puțin, adormeam și eu. Mă vede nevasta și mă fulgeră:

- „Uite! Ți-ai udat toată haina cu Riesling! Ai băut fără să știi eu!”

- „Nu-i Riesling, dragă, e Sănducu...”

A urmat dansul. Invit la un tango pe o tinăra.

- „Nu!”, sare nevasta. - „Draga mea, ingin eu distrus, tangoul nu dă complicații la gastrită”.

- „Dar astenia? De astenie ai uitat? Și fără să te învirtești te plîngi de ameteți!...” „Așa e, sare mama soacră. Dansul e otravă la astenie! Să te surmenezi tocmai acum de revelion ca să-ți piară tot cheful?”

Ca să nu-mi piară tot cheful m-am furișat în camera lui Sănducu.

Zorii noului an m-au găsit alături de fiul meu, dormînd unul lingă altul în pățuc. Cu singura deosebire că el își sugea degetele, iar eu mi le mușcam...

Dimineața mă trezește nevasta:

- „Ai văzut dacă m-ai ascultat? Nu ți s-a în-țimplat nimic toată noaptea!”

Și rise satisfăcută și cu triplu înțeles... - „Acum, școală să facem curățenie, să adunăm de pe masă resturile de mîncare!”

- „Cum? La boala mea să umblu cu mîncare? Nu se poate. E otravă, scumpa mea”.

Și am rămas în pat.

Atita satisfacție am avut și eu...

TELEGRAMĂ

Cititori și cititoare
Stop. Semnați pentru primire.
Vă urăm la fiecare
La mulți ani și fericire.
Vă dorim la zîmbet spor
Stop. Și nouă mult umor.

„URZICA”

Vrem să mulțumim și noi
C-aveți grija noastră,
Că sîntem, cum spuneti voi,
Primăvara voastră!

- Ce mai știi de el?
- A ajuns foarte bine.
E pom de iarnă într-o
mare întreprindere!

URZICUȚO,

În ziua de 31 octombrie a. c., începînd încă de la orele 13, zeci de cetățeni din Orașul Stalin se îndreptau spre stadion, unde se anunțase meciul de fotbal dintre echipele „Energia Steagul Roșu” și „Energia Ploești”.

Intrarea generală 5 lei. La ora 15 a avut loc o surpriză generală, deoarece meciul încă nu începuse. În schimb, la ora 17, la casa de bilete activitatea era încă în toi. Se continua vânzarea билетelor pentru meci. În sfîrșit, la orele 18 punct, a avut loc spontan și firesc apariția... pe buzele spectatorilor, a numeroase murmure și comentarii, dat fiind că nici unul dintre jucătorii nu se ivise. Dar amatori de fotbal nu s'au descurajat. S-au dus la casă și s'au interesat ce se întîmplă. Aici au aflat că meciul s'a amînat din cauza echipei „Energia Ploești” care și-a contramandat intrarea în... arenă la Orașul Stalin. Totodată li s'a adus la cunoștință că banii nu se restituie. Se rețin sub... nici un motiv!

Ce-i drept, jucătorii de la „Energia Ploești” au telefonat din vreme că nu mai pot să vină, dar conducerea echipei „Energia Steagul Roșu” i-a sunat cam tirziu... ceasul și din această cauză s'au trezit... să anunțe amînarea meciului după terminarea... încasărilor.

În orice caz, iubitorii sportului cu balonul din Orașul Stalin au marcat golul... de pe teren și of-ul după bani.

Gheorghe Pană, Orașul Stalin

URZICO,

Spune un bătrîn proverb: „ochii sînt oglinda sufletului”. Această zicală nu se potrivește din păcate, în întregime, celor de la fabrica de oglinzi „București”. Aceștia, sărmanii, au ochi, au suflet, dar n'au oglinzi. De ce n'au suficiente oglinzi pentru livrare? Simplu. Pentru că fabrica de geamuri din Tirnăveni nu și-a respectat contractul de livrare către întreprinderea „București”. A rămas o restanță de 20 000 m².

Nerespectarea contractului reflectă o anumită concepție a celor căzuți în vină și oglindește o stare de fapt care trebuie lichidată.

Noi am vrea, totuși, să oglindim nu numai stările de fapt, ci și pe noi înșine, de aceea așteptăm cu nerăbdare geamurile de la Tirnăveni.

Sintem siguri că din speranțele noastre nu se vor alege cîmburl.

Francisc Bandy

IN ATENȚIA ONOR CLIENTELEI

Mi-am dat la curățat un costum. Și am primit de la spălătorie un bon, pe spatele căruia am citit: „În atenția Onor Clientelei”. Am citit cu atenție și, îngrozit, am dat fuga și mi-am luat costumul înapoi. „De ce, tovarășe?” m-au întrebau la spălătorie. „Lasă, frate, zic. Îi mai port așa, cum o fi, dar barem sînt sigur de el! Că după cele ce ați scris dumneavoastră pe bon, că nu răspundeți, am impresia că mi-am dat costumul nu la spălătorie, ci la loterie! Și eu, la loterie dau bani, nu haină!”

Și am plecat. Sînteți curioși să știți ce scrie pe bon „În atenția Onor Clientelei?” Iată:

„Efectele sau țesăturile predate pentru curățat, vopsit, etc. obișnuite uzate și chiar în perfectă stare fiind, nu se poate cunoaște dacă prin felul cum au fost prelucrate, colorate sau întrebuițate nu sînt expuse la deteriorare prin operațiunile ce trebuie să suporte din nou.”

Care va să zică e clar: dai un costum întreg și nu se poate cunoaște, chiar dacă e în perfectă stare, ce se alege din el după spălat. „Operațiunile ce trebuie să suporte din nou, îi pot fi fatale, distrugătoare, sau dacă așa e ursita costumului, îi pot fi favorabile. Aceste operațiuni probabil pot fi mai multe: spălat, săpunit, călcat, cutremur, foc, inundație, ploaie, grindină, viscol, etc. De aceea, înainte de a vă da costumul la curățat, e bine să vă dați în prealabil în cărți, să vi se ghicească în cafea sau să consultați o carte de vise. Și „săpun de vei visa, la spălătorie nu-l da”. Dar să vedem mai departe ce scrie „în atenția Onor Clientelei”.

„Astfel, se poate ca o țesătură să intre din cauza calității sale, altă țesătură (și se expun motivele) să nu poată fi uniform vopsită sau curățată, să se taie, să i se reducă rezistența pe alocurea sau în întregime din cauza petelor substanțelor chimice ce au atacat-o sau au fost întrebuițate la confecționarea ei etc. etc.”

Adică, ți-l curăță parțial sau de tot, dacă nu intră, țese, dacă nici nu intră nici nu țese, se taie, dacă nu se taie i se reduce rezistența, dacă ai noroc pe alocuri, sau dacă ai ghinion, în întregime, poți să-l dai la curățat „în întregime” și să-l scoți: ațe. Merși. Și ca să nu avem vorbe, spălătorie scrie în continuare: „De aceea toate obiectele predate de clienți, noi le primim fără răspundere sau garanție din partea noastră, prelucrarea lor făcîndu-se pe riscul clientului sub orice raport.”

Va să zică, ei îmi bagă obiectul la fier și eu răspund. Ei îl prelucurează acolo în fabrică și eu, care stau acasă, trebuie să garantez că o să iasă bine. Pînă acum știam că fiecare om își face meseria pe răspunderea lui. Numai la spălătorie văd că oamenii își fac meseria pe răspunderea mea. Dacă s'ar introduce sistemul acesta peste tot, ar fi un traif! Te sui de pildă în tramvaiul 5, lei bilet și scrie pe bilet: „E tramvaiul 5, dar nu răspundem, poate să fie și 15”. Vrei să mergi la Floreasca dar te privește, tu răspunzi dacă ajungi la Vitan, Vrei să ajungi mai repede, dar dacă manipulantul oprește la „Patria” ca să vadă un film „Cinemascope” îl aștepti pentru că ai luat bilet pe riscul tău, „sub orice raport”.

Dar eu asta n'a terminat spălătorie ce are de spus „în atenția Onor Clientelei”. Astfel „Onor clientela este rugată a ridica la timp efectele, deoarece:

Pentru obiectele neridicate timp de trei luni de la predare, nu păstrăm nici o răspundere. (Nu păstrează nici răspunderea, nici costumul). Asemeni nu răspundem dacă efectele lăsate la noi mai mult de una lună ar fi atacate de molii, etc., sau deteriorate altfel!”

Cum se vede, dacă ai scăpat de săpun, de chimicale, de tăiat, de redus, și de celelalte „operațiuni”, poți să ai ghinion de molii. Așa că dacă n'af grijă să treci din cînd în cînd pe la spălătorie ca să gonești molii, te-ai ars. Pentru că spălătorie răspunde de molii numai timp de una lună. Așa o fi contractul ei cu molii. Peste una lună, orice molie are drept, conform contractului, să ia masa din costumul tău.

În concluzie se atrage atenția Onor Clientelei că „Orice litîgiu rezultă va fi de competența numai a Tribunalului Raional Lenin București”.

Ei, așa dai! N'am decît să mă duc la un avocat: „Maestre, am nevoie de o consultație”. „De ce?” „Vreau să-mi dau un costum la curățat!”

Și jos, se poate citi pe bon adresa: „Uzinele și Biroul central: Strada Izvor nr. 69-73”

Mulțumesc, dar eu o să mă curăț acasă. Dacă tot e pe riscul meu, să știu pe ce. Nu sînt eu uzină, dar n'am molii.

„URZICĂ”
REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Telefoane: Secretariat 5.38.56 Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție 4.28.15 Interurban 27

Republica să neîntorească,
Mulți ani trăiască să-i cîntăm
Și să-i urăm să se întorească
Că doar tot nouă ne urăm.

FĂRĂ CUVINTE

Oficialitatea S.U.A. își revărsă toată furia asupra cercurilor științifico-militare dinovate de eșecul lansării satelitului artificial american

— Un satelit ! Vrem un satelit !...
— ...E tot ce vă putem oferi de sărbători, mister Dulles ! Lansăm și noi ce putem...